Pe Scara Sfântului Ioan: cum găsim drumul spre Cer

Pe Scara Sfântului Ioan: cum găsim drumul spre Cer / Foto: Pr. Silviu Cluci

Scara dumnezeiescului urcuş:

https://www.academia.edu/42626054/Sf%C3%A2ntul_Ioan_Sc%C4%83rarul_Scara_dumnezeiescului_urcu%C5%9F

https://archive.org/details/scara-editare

https://www.slideshare.net/steaemy1/sfntul-ioan-scrarul-scara-dumnezeiescului-urcu/steaemy1/sfntul-ioan-scrarul-scara-dumnezeiescului-urcu

***

Predici la Duminica a IV-a a Sfântului şi marelui Post (a Sfântului Ioan Scărarul)(8. Triod):

https://www.academia.edu/42628550/Predici_la_Duminica_a_IV-a_a_Sf%C3%A2ntului_%C5%9Fi_marelui_Post_a_Sf%C3%A2ntului_Ioan_Sc%C4%83rarul_4._Triod_

https://archive.org/details/predici-la-duminica-a-iv-a-a-sf.-ioan-s

***

Materiale despre Sfântul cuvios Ioan Scărarul:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf.%20cuv.%20Ioan%20Sc%C4%83rarul

https://archive.org/details/@steaemy?query=Ioan+Sc%C4%83rarul

&&&

Sfântul Ioan Scărarul descrie toate ispitele care asaltează sufletul omului şi felul cum pot fi biruite. El nu prezintă însă o tehnică, o urcare treptată, cum s-ar putea crede. Nu e vorba de obţinerea de performanţe prin exerciţii treptate, ca în antrenamentul sportivilor. Se poate urca dintr-odată pe treapta treizecea, prin smerenie şi dragoste. Acestea le lasă în urmă pe toate celelalte virtuţi care biruiesc păcatele.

Boala pe care o avem aproape toţi

Ce mijloace nu întrebuinţează, mai ales în aceste zile de post, Sfânta lui Dumnezeu Biserică pentru a ţine totdeauna gândul nostru însufleţit şi priveghetor în ostenelile noastre de a plăcea lui Dumnezeu şi a ne mântui sufletul! Duminica trecută, ea a înfăţişat cinstirii şi închinării voastre Crucea Domnului, ca să ne spună: „Nu vă temeţi de crucea lepădării de sine şi răstignirii de sine; întreaga greutate a crucii a ridicat-o Domnul singur, iar vouă vă rămân doar roadele ei mîngâietoare".

Acum ea înfăţişează aducerii şi luării voastre aminte Scara care duce la cer, ne arată pilda suirii pe această scară în scriitorul ei, Sfântul Ioan, şi ne descrie fericirea însăşi în pericopa evanghelică a Fericirilor. Ea spune acum fiecăruia dintre noi: „Nu cruţa ostenelile; uită-te ce sfârşit fericit aşteaptă pe ostenitori şi însufleţeşte-te; grăbeşte, fugi, aleargă în aşa fel ca să ajungi la ţintă”.

Biserica face acelaşi lucru precum cei care organizează curse. Aceştia oferă premii pentru cei care întrec pe ceilalţi la curse, ca fiecare să vadă că are de ce să se ostenească. Aşa şi Biserica - arată fericirea desăvârşită şi îndeamnă pe fiecare: „Vrei asemenea fericire? Osteneşte-te”. Fără osteneală, şi încă osteneală din greu, nu vom primi nimic.

(...) Boala pe care o avem aproape toţi în comun - cruţarea şi îngăduinţa faţă de trup - este cu totul nepotrivită celor ce caută şi aşteaptă Împărăţia lui Dumnezeu.

Vrei Împărăţia? Nu-ţi cruţa trupul. Dacă îţi va părea rău de trup, nu vei primi Împărăţia. Ah! Cum nu este pe gustul nostru această vieţuire aspră ce chinuieşte trupul şi ce şmecherii nu întrebuinţăm pentru a ne scuti de ea! Iată, acum e post: şi cine posteşte aşa cum trebuie? Unii nu dau doi bani pe post; alţii îl petrec în aşa fel că trupul nu simte nici o asprime în urma lui. Şi ce nu spun aceştia spre a se dezvinovăţi!

(Sfântul Teofan Zăvorâtul, Predici)

O carte de profunde analize psihologice

De ce în această duminică, a patra din post, Biserica ne pune înainte figura acestui mare ascet? Pentru ca să ne aducă aminte că el a trăit în post şi rugăciune, că şi-a închinat viaţa lui Dumnezeu, că întreaga lui viaţă de peste 70 de ani n-a făcut altceva decât să-şi lucreze sufletul, în aşa fel încât să-l apropie cât mai mult de Dumnezeu. A trăit până la mijlocul secolului al Vl-lea, trecând la cele veşnice la începutul secolului al VII-lea. S-a născut, probabil, în Palestina şi a trăit în preajma Muntelui Sinai, unde spre sfârşitul vieţii a şi fost egumenul mănăstirii, de aceea se mai numeşte uneori şi Sfântul Ioan Sinaitul.

I se mai zice în tradiţia creştină şi Ioan Scolasticul, pentru că a fost unul din Sfinţii mari cărturari, deşi mai există un canonist cu acest nume.

Scărarul i se zice după numele unei cărţi scrise de el şi care se numeşte Scara. Încolo, el străluceşte în istoria creştinismului mai ales prin Scara, o carte în treizeci de capitole, care nu sunt altceva decât cele treizeci de trepte ale vieţii creştine, trepte ale devenirii întru desăvârşire.

(...) Sfântul Ioan Scărarul descrie toate ispitele care asaltează sufletul omului şi felul cum pot fi biruite. El nu prezintă însă o tehnică, o urcare treptată, cum s-ar putea crede. Nu e vorba de obţinerea de performanţe prin exerciţii treptate, ca în antrenamentul sportivilor. Se poate urca dintr-odată pe treapta a treizecea, prin smerenie şi dragoste. Acestea le lasă în urmă pe toate celelalte virtuţi care biruiesc păcatele. (...) Scara e o carte de profunde analize psihologice. Ea se poate citi cu interes duhovnicesc, dar se poate citi şi cu un interes ştiinţific. E uimitor cum un părinte din secolul al VI-lea a ştiut să sesizeze şi să analizeze, cu infinite amănunte, cele mai subtile mişcări ale sufletului omenesc şi, totodată, să prescrie metode care să îndrume cum pot fi dirijate mişcările sufleteşti dinspre rău înspre bine.

(Mitropolitul Antonie Plămădeală)

Noi ne facem singuri răni grave

Nu puţini sunt între noi cei care se cred evlavioşi, dar nu îşi înfrânează limba; nu puţini sunt cei care după ce se întorc de la biserică, unde au ascultat cuvintele lui Hristos şi chiar s-au împărtăşit cu Trupul şi Sîngele Lui, varsă cuvinte rele şi veninoase peste aproapele lor. Dar câţi nu sunt între noi cei ale căror guri nu-s îngrădite cu nimic, ci vorbesc mereu, fără contenire, pălăvrăgind şi iar pălăvrăgind, de dimineaţa până seara! Şi, se înţelege, în această pălăvrăgeală sunt o mulţime de vorbe deşarte, rele - în timp ce Însuşi Domnul Iisus Hristos ne-a zis: Vă spun că pentru orice cuvânt deşert pe care-l vor rosti, oamenii vor da socoteală în Ziua Judecăţii, căci din cuvintele tale vei fi găsit drept, şi din cuvintele tale vei fi osândit (Matei 12, 36-37). Grăirea în deşert pustieşte până în adânc sufletul. Noi ne facem singuri răni grave nu numai cînd rostim cuvinte putrede şi deşarte, ci şi când ascultăm asemenea cuvinte ieşind din guri străine. Multora le place să asculte bârfe şi clevetiri despre aproapele lor şi sînt la fel de vinovaţi înaintea lui Dumnezeu ca şi cei pe care îi ascultă.

(Sfântul Luca al Crimeei, Predici)

Ce-şi dorea Eugen Ionescu

Cine porneşte spre Hristos - şi cât de lungă, de întortocheată, de nesigură i se arată a fi calea - L-a şi întîlnit! Oare încă departe fiind el, nu l-a văzut şi, alergînd, nu i-a căzut pe grumaz, sărutîndu-l? Sartre, de altfel, recunoaşte că acel care merge să ceară sfatul unui ofiţer dacă să urmeze ori ba cariera militară, a şi luat în sinea sa hotărârea. Tot aşa, omul care-şi expune îndoielile cu privire la vocaţia sa ecleziastică unui preot, el a şi ales: nu ar solicita avizul unui slujitor al lui Hristos, dacă nu L-ar fi aflat pe Acesta. (...)

Un caz recent şi edificator este al ilustrului nostru compatriot, Eugen Ionescu, scriitor de limbă română şi franceză, trăit de peste 40 de ani în Franţa, membru al Academiei Franceze. (...) În cine cred? - zice. Şi-şi formulează, ca mare dramaturg ce este, o replică scurtă, axată pe una din virtuţile teologale: În Iisus Hristos, sper!

Acum, că autorul a dat lucrurile pe faţă, îmi este îngăduit, cred, să divulg şi eu că în 1980, la Paris, mi-a cerut să mă rog pentru el ca Dumnezeu să-i dăruiască harul credinţei. Însă el se mai întreabă încă, plin de îngrijorare şi potrivit exigenţei corectitudinii care-l caracterizează: Oare nu cumva cred doar că eu cred? Nu cumva credinţa mea e o părere, o iluzie, o făurire a minţii mele obosite, ceea ce englezii numesc wishful thinking, adică o certitudine ce-şi află temeiul într-o năzuinţă a spi-

ritului, în voinţa insului, într-un soi de visare a sa, într-o irealitate luată drept realitate?

Mi-am îngăduit să-i scriu lui Eugen Ionescu şi să-i spun că formula „dar poate că doar cred că eu cred” este varianta frazei pascaliene şi a textului de la Marcu 9, 24. „Poate că doar cred că eu cred” este totuna cu: „Nu M-ai căuta dacă nu M-ai fi găsit” a lui Pascal, respectiv cu: „Cred, Doamne! Ajută necredinţei mele”. De ce se teme sau ruşina, Eugen Ionescu nu are, căci se alătură câtorva mari artişti şi gânditori biruiţi de Hristos: Dostoievski, Claudel, J. K. Huysmans, Bergson, Peguy, Werfel, Papini, Chesterton.

(Părintele Nicolae Steinhardt, Dăruind vei dobândi)